

FÁBIÁN JUDIT

Módosítunk

Gyuri elégedetten dőlt hátra foteljében. Mindenhez hozzászólt, amihez csak lehetett. És mihez nem lehetett?

Vézna ujjával egész nap a világháló szövevényeiben bőklászott. Amikor már azt hitte, nem bukkan elő semmi újdonság, épp akkor került az oldal lelegejére egy újabb cikk, érdekesség, hír.

Tükrébe pillantott. Információktól földgömbbé dagadt szemgolyók néztek vissza rá két sápadt kráterből. Fáradt volt, mára elég.

Tekintete vézna karján pihent meg, a tetovált Pegazust nézte. Egyáltalán nem girhes, gondolta, netes barátai epés megjegyzéseit messzire elhessegetve.

Már épp félre akarta tenni telefonját, amikor a jól ismert pityegés felrezzentette, mint kutyát gazdája füttyjele. Igen, újabb hozzászólásai érkeztek.

Szikár, hosszú ujjai sebesen kezdtek matolni a mobilon.

Egyre több pityegés.

– Nafene, nézzük, mi ez már megint... – morfondírozott magában a fiatalember.

„Rendkívül gyorsan olvad a Mount Everest legmagasabban fekvő gleccsere, talán el is fog tűnni” – olvasta nemrég közzétett bejegyzését a közösségi portálon. Feltette szemüvegét, hogy jobban lássa az elismerő, csodálkozó hozzászólásokat. Dühös fejcskék, felháborodást tükröző emotikonok tucatjai pattantak szemüveglencséjének.

Gyuri meghökkenve olvasta a kommentárokat: „Na és akkor mi van, ha olvad? Már évtizedek óta csak olvad és olvad, de élünk.”

„Menj, mászd meg, akkor legalább izmaid is lesznek, töketlen...”

„Te fogsz eltűnni, hülyegyerek, a baromságaidal együtt...”

A negyediket már nem tudta végigolvasni, felmérgeződve csapta oda telefonját az íróasztalhoz.

Felemelte nehéz szemhéját. Az élet súlya nem érdekel senkit?

A dicséretetek most jól jönnek majd – gondolta, és szikkadt ujjával ismét telefonján görgetett. Egy videót keresett. A videó egy

áratlan tekintetű kiskutyát mutatott, akit – Gyurink szerint – „egy szadista állatkínzó furcsa hangnemben” ingyenélőnek nevezett, illetve dolgozni küldött.

„Az állatkínzás mélyen elítélendő, feltermes dolog ilyesmit a világhálóra tenni” – szólt hozzá, és példaként hozta fel az állatkínzás verbális formáját a szóban forgó felvételen.

Kidülledt szemekkel kezdte olvasni a hozzászólásához mágnesként tapadt, korántsem pozitív megjegyzések sokaságát.

„Te fatökű, hol voltál, amikor a humorérzékét osztották?”

„Ez a barom ennyire nem érti a viccet?”

„Ez kretén! Olyan komoly, mint a vakbélgyulladás.”

Gyuri kimerülten süppedt bele székébe.

Hát ennyire nem érzik át az emberek az élet kegyetlenségeit? És ha a kiskutya traumatizálódik a szöveg hallatán? Mert biztosan értette. Ilyesmik jártak a fejében, gyorsan letette telefonját, és aludni tért.

A bejegyzések csak jöttek és jöttek.

Forgolódott ágyában, majd hirtelen fel pattant.

És ha az UVB-sugárzásról közzétett figyelemfelkeltő írásomba is belekötöttek? – ugrott ki ágyából. Hosszú ujjai úgy remegtek, mint szikkadt gallyak a szélben.

„Kerüljük el a melanómát! Legyünk tisztában az UVA- és UVB-sugárzás veszélyeivel... idén még erősebb...” – kezdődött bejegyzése.

„Erősebb az agybajod!”

„Carpe diem! Nehogy már ne napozzunk délben!”

„Ez zakkant, menjen beduinna és öltözzön fel!”

Gyurink ennyit bírt elolvasni, majd kikapcsolta telefonját, és levetette magát székébe. Görbe háta megfeszült, fáradt szemei kísértetiesen forogtak szemgödreiben.

Újra telefonjához ugrott, bekapcsolta, és megkereste gleccseres bejegyzését.

– Módosítunk! – motyogta halkán.

(folytatás a következő oldalon)

LENCSES KÁROLY

Téged is nyakamba

Süllyed és emelkedik a táj.
 Kigombolkozott ég.
 Töröld meg szemed, nézd az álmos fákat, áprilisi tél zihál.
 Figyeld a borzas bokorkoronákat.
 Rettegnek a csillagok,
 Remeg a Hold, vén kutya vonyít.
 Kimarna még egy darabot
 Óreg, fogyó testéből.
 És szitáló könnye hó.
 Halvány fényt verejtékez
 Rügyek zöld hegyére, mintha
 Fölvágná benne ereit a lassan hullámzó est.
 Mint a tenger dagálykor
 Köp ki magából, hogy
 Rávezessen önmagamra,
 Magányomra fűzze föl könnyező magányod.
 Nyaklanc, tengerből, hegyekből.
 Fákból. Holdból. Csillagból.
 Földig kényszerülök, mert
 Nyakamba akasztok még egy belőled leszakadt darabot.

Módosítunk

(folytatás az előző oldalról)

„Rendkívül gyorsan olvad a Mount Everest legmagasabban fekvő gleccsere, de lehet, kamu az egész, így hát hiszem, ha megmástrom...” – módosította bejegyzését egy mosolygós emotikont a végére biggyesztve.

A kutyás videóhoz hozzátette, hogy a felvétel készítője egyáltalán nem szadista állatkínzó, hanem egy jó fej pasas, aki házi kedvence iránti szeretetét a huszonegyedik század stílusában fogalmazta meg.

„Kerüljük el a melanómát! Legyünk tisztában az UVA- és UVB-sugárzás veszélyeivel, de ott egye meg a fene, irány a tengerpart!” – változtatott az ibolyántúli sugárzásról szóló írásán.

NÉVJEGY

FÁBIÁN JUDIT (1978, Nagyvárad) német–angol szakon végezte egyetemi tanulmányait. Versei és prózái váradi napilapban, váradi és egri irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Önálló kötete: *Edzés kábelben* (Éden Művészeti Hálózat – Lícium-Art, 2015).

– Rendben is lennénk, módosítottunk! – motyogta.

Kimerülten feküdt le, rémálmában beduinok mászták meg a gleccsert kutyák kíséretében.

Ugyanolyan kimerülten ébredt. Kezébe vette mobilját. A módosított bejegyzéseire érkezett vicces visszajelzések nem nyugtatták meg.

Sétálni indult a közeli parkba. Szomorúan vette tudomásul, hogy a parkban lévő játszóteret és tartozékait átköltöztették egy forgalomhoz közel eső helyre, a tér másik oldalára. Újra telefonján matatott, hirtelen elé gördült egy jól ismert fotó a következő szöveggel:

„Mégsem költöztették át a játszóteret a Kisjános parkban!” Az emberek ujjongó, örömteli válasszal reagáltak a hírre.

Gyuri vett egy üveg bort, leült egy padra, és reszkető kézzel itta ki üvege tartalmát.

Elkönyvelte magában, hogy a játszótér mégis a régi helyén maradt.

Megnyugodott, elővette mobilját: „Nagyszerű hír!” – írta, és eltorzult emotikonnal nyugtázta véleményét.